

Я біг додому радісний. Люблю, коли попереду є якась запланована пригода. Пошуки секретних трав — звучить цікавезно!

Удома мама вже нагріла для мене води в дерев'яній бочці. Я дуже люблю купатися, особливо коли вода — майже окріп, аж ошпарює шкіру. Після цього хочеться одразу заснути, щоб знову якомога швидше прокинутись.

Наступного дня я стояв під тим самим деревом і чекав на дідуся Ісао. Я не міг повірити своїм очам! На дереві, ще вчора всіяному жовтим, червоним і брунатним листям, не залишилося майже нічого! Лише кілька поодиноких листочків ще гойдалося де-не-де на гілках, очікуючи, доки вітерець зірве їх і понесе куди-інде. Мені було сумно, та водночас і радісно, бо ж я встиг учора побачити дерево в його найкрасивішу мить!

Дідусь Ісао прийшов із віником і дуже обережно прибрав усе листя, що впало додолу. Він знов усміхався.

Трави ми збирали потихеньку, бо дідусь Ісао ходить дуже повільно — зрештою, як і всі літні люди, яких я знаю. Зате, здається, він устигає роздивитися все навколо. Я теж спробував іти повільно й роззиратися — і дуже швидко побачив красиву синьо-фіолетову квітку.

— Перша є! Вітаю, Акі. Це квітка кудзу. Одна із семи осінніх трав, — пояснив дідусь Ісао.

Виявилось, що осінні трави збирають не для їжі, а щоб милуватися ними й використовувати як ліки, бо кожна з цих квіток має свою цілющу силу. Усі сім нам вдалося зібрати аж тоді, коли сонце вже почало котитися вниз. Жодної з них я не бачив раніше. Чи, може, просто не звертав уваги? Мушу зізнатися, що єдиною квіткою, яку я знав (окрім сакури, звісно), була хризантема. Та й знав я її лише тому, що це головна квітка імператора. Тато казав, що родину імператора так і називають — Хризантемною.

СІМДЕСЯТ ДВА МІКРОСЕЗОНИ, ПРО ЯКІ РОЗПОВІВ ДІДУСЬ ІСАО

Початок весни

- 4-8 лютого • східний вітер розтоплює лід
- 9-13 лютого • короткохвоста очеретянка починає співати в горах
- 14-18 лютого • риба під льодом прокидається від сплячки

Дощова вода

- 19-23 лютого • дощ зволожує ґрунт
- 24-28 лютого • починає затримуватися туман
- 1-5 березня • з'являються паростки та бруньки

Пробудження комах

- 6-10 березня • з'являються комахи після зими
- 11-15 березня • цвітуть перші персики
- 16-20 березня • гусениці стають метеликами

Весняне рівнодення

- 21-25 березня • горобці починають гніздитися
- 26-30 березня • починає цвісти вишня
- 31 березня — 4 квітня • далекий грім

НАЙКРАСИВІША ГЛИНЯНА ЧАШКА

Мама знову заховала від мене люстерко. Каже, що я забагато в нього дивлюся. Та хіба ж це погано? Я просто намагаюся збагнути, красива чи ні. А це не так і легко, як здається. Бо я геть не схожа на всіх тих красунь, яких можна побачити у нас в Осаці.

Узагалі я хотіла б якомога швидше вирости і вийти заміж, бо тоді мені нарешті можна буде зробити охагуро. Охагуро — це коли зуби намащують спеціальною пастою, після чого вони стають красивого чорного кольору. Та, на жаль, дітям таке робити не можна, лише заміжнім жінкам. От буквально вчора до тата в майстерню приходила пані з такими розкішними зубами. На ній було красиве темне кімоно з вишитими журавлями, зачіска прикрашена гребенями та шпильками, обличчя білосніжне, а зуби чорні-пречорні. Ох, як би й мені хотілося бути такою. І де тільки поділося те люстерко?..

Мама чомусь не робить охагуро, хоч і заміжня. І зовсім не любить мастити обличчя білим чи носити гребені у волоссі. Словом, мама не цікавиться красою. Вона цікавиться поезією. Щойно має вільний час, завжди щось читає, і то вголос! А якщо я пробігаю повз неї з люстерком, неодмінно починається таке:

— Секіко, ану відклади нарешті те дзеркало і йди-но сюди. Ось послухай... — і читає мені вірші, де завжди є щось про гори, море або сакуру. Й інколи чомусь про рибу.

Мама захоплюється жінками, які пишуть поезію, а до того, чи фарбують вони зуби начорно, їй байдуже. Одного разу я прокинулася раненько і побачила, як мама сидить на татамі й щось виписує на папері пензлем із борсучої шерсті. Б'юсь об заклад, що, доки ми спимо, вона таємно пише танка — це такі вірші.

— А як це — намалювати зустріч?

— Як відчуваєш, так і намалюй. Бо ж вона більше ніколи не станеться знову. Ми вже ніколи не побачимося. Більше не буде чайної церемонії біля храму Кітано, і ми ніколи вже не сидітимем отак поруч, заварюючи чай, розумієш? Один день — одна зустріч. Так каже мій дідусь.

Я трохи розгубився і знову перетворився на коропа. Відкривав і закривав рота.

— Дідусь каже, — спокійно вела далі Чійо, — що потрібно цінувати зустрічі з людьми. До кожної з них варто ставитися так, ніби вона перша і водночас остання. З усім теплом, — із цими словами Чійо передала мені горня з чаєм.

